

Thời gian qua đi

Câu chuyện giữa bảy ông bạn già trong một quán cà phê (trái với hồi xưa các ông hay gặp nhau trong một quán nhậu):

- Hôm nay gặp nhau đây đánh dấu 50 năm chúng mình học chung mái trường, quen nhau, xa nhau rồi lại gặp nhau. Hợp rồi tan! Tan rồi lại hợp với thời gian.

- Với thời gian, cũng rơi rụng nhiều! Khánh, Trường, Sinh rồi Tước...!!!

- Tớ thấy tụi nó ra đi trước có khi là sướng?! Được anh em tiễn đưa đông đủ. Tớ sợ sống lâu rồi lúc đi chẳng còn ai tiễn nữa! Đơn lẻ!

- Đừng lo. Tụi nó chờ đón cậu ở bên kia đông lắm.

- Tớ chúa ghét thời gian! Xưa tớ khỏe mạnh mang tiếng “càn” nhất lớp! Thằng nào lớ xớ là tớ đánh bỏ mẹ. Nay tớ chống gậy đến gặp các cậu thì có đau không?!

- Thời gian là ông thầy rất tốt của tớ. Nhớ thời học lớp đệ tam còn mặc quần soóc, mỗi khi bị gọi lên bảng, tớ run đến

nổi các cậu còn nhìn thấy hai đầu gối tớ đánh vào nhau rồi cười âm cả lớp!

- Nhưng thời gian chắc chắn là kẻ thủ ác độc của tụi con gái! Với thời gian, dù đẹp đến đâu rồi các thiếu nữ cũng xấu như các mụ phù thủy!

- Walt Disney rất có tội với thiếu nữ khi vẽ ra hình ảnh mụ phù thủy già, xấu xí!

- Chúng ta rất đáng tự hào! Làm gì có lão phù thủy trong văn chương và hội họa? Chỉ có hình ảnh các... ông tiên!

- Đúng đấy. Tớ thấy mình nay đẹp trai ra! Xưa các cậu gọi tớ là “Lý Vẫu”. Nay rụng bố nó hết răng rồi còn vẫu nữa đâu?! Các cậu phải gọi tớ là tiên ông Lý móm!

- Thời gian còn là phương thuốc nhiệm màu chữa bệnh “đau khổ vì tình”. Xưa tớ yêu em mà khi xa em. À không, em xa tớ. Tớ đau khổ đến ngủ không được, nuốt không trôi! Xa rồi, em còn hiện ra trong giấc mơ để hành hạ tớ. Hai mươi mấy năm sau gặp lại em tớ mới hết đau khổ.

- Kỷ niệm hãy cứ để là kỷ niệm! Bạn yêu người xưa, bạn tìm về chốn cũ, bạn tìm lại hương xưa, “may mắn” cho bạn không gặp được người xưa, lòng bạn man mác, nhớ bài Hoàng Hạc Lâu (hay các bài tương tự), khen bài thơ đó hay quá! Nếu Thôi Hiệu gặp lại con hạc xưa, sẽ thấy một con hạc lông xơ xác, nghẹo cổ nhìn mình!!

- Nhảm rồi ông ơi! Ông bạn mà cứ sống về “sắc” là ông

bạn khổ suốt đời. Mới đầu là vì “sắc”. À không vì tình. Sau đó là vì “nghĩa” ông bạn ạ!

- Nghĩa gì?! Bà xã tớ bế cháu bé tí đã kêu mệt lắm rồi! Đau tay, mỏi lưng! Sau này sức đâu “nâng giắc” lão già 60 kí này!

- Hy vọng lúc đó cậu gây ốm, như con mấm vì bị ung thư... tuyến tiền liệt!

- Thời gian còn là tên lừa đảo nữa! Bao nhiêu đau khổ, gian nguy mình trải qua. Khi kể chuyện lại cho con cháu, chúng lại cười hăng hắc mới tức chứ.

- Tại cậu trải qua rồi. Mừng quá. Nên giọng kể khác lúc nguy nan đau khổ.

- Nhưng bao giờ thời gian cũng xóa đi những tủi nhục, nhâm lẫn mà mình mắc phải để có sức tiếp tục sống chứ. Ai mà sống hoài trong tủi nhục, lầm lỡ?

- Người ta hay ca tụng “trí nhớ” tớ lại thích ca tụng “trí quên”. Chúng ta chỉ nhớ những chăm sóc tận tình của cha mẹ. Đố đứa nào nhớ đã bị đét đít bao nhiêu roi!!

- Bao giờ nhìn về dĩ vãng cũng thấy tốt đẹp!

Tụi con gái rất khoái chụp hình, để về già khoe với thiên hạ: Hồi trẻ mình tươi đẹp như thế đấy!

- Rõ nhất khi nhìn về quá khứ thấy rất tươi đẹp là về tiền bạc: Năm 1933, Roosevelt ký lệnh tịch thu vàng, trả 1 ounce vàng nộp 20 đô mà nay vàng đã là 1.360 đô một ounce.

- Nhóc nhà tớ khi học tiểu học, mỗi sáng đưa 1 đồng là đủ. Nay học lớp 12, đưa 20.000 đồng chưa xong!

- Chúng ta sẽ quên đi những trận đánh nhau mà mình bị đá té lăn cù. Chỉ còn nhớ chuyện vui chọc phá thầy cô và bạn bè.

- Thế nên tình bạn của chúng ta mới bền chặt.

- Tình phai, nghĩa sẽ cạn? Bây giờ tình bạn là trên hết!

- Cái này còn phải bàn nữa...

- Xin các bạn tạm dừng ở đây. Chúng ta dễ mắc “bệnh của người già”: lảm mồm, lảm miệng, ham nói, chẳng chịu nghe!

- Chúng tớ ham nói vì có nghe được đâu. Không phải điếc! Nhưng nhiều khi nghe mà chẳng hiểu người ta nói gì!!!

SĨ NGỐ

12/12/2010